

Aladin

Aladin moest om niet heel duidelijke redenen erg lang op zijn nieuwe mensen wachten, wel 11 maanden. Het enige voordeel, als je het zo wilt noemen, is dat hij niet in opvang hoefde en gewoon thuis kon wachten. Maar goed, dat neemt niet weg, dat toch besloten was dat hij naar een ander huis zou gaan. En dat gaat niemand, zeker de eigenaren, in de kouwe kleren zitten. Want laat u niets vertellen: besluiten je hond af te staan is geen pretje.

Waardering Nog niet gewaardeerd

[Stel een vraag over dit artikel](#)

Daarom was het misschien wel extra jammer dat het zo lang duurde. Er meldde zich in eerste instantie gewoon helemaal niemand. We pasten zijn stukje een paar maal aan, we wisselden wat foto's af, maar niets leek te helpen. En eigenlijk was dat vreemd, want Aladin was echt niet de allermoeilijkste Afghaan die je je voor kunt stellen. Maar in het vroege voorjaar leken de kansen voor Aladin te keren. Er waren maar liefst twee bellers! Met de eerste werd ook een kennismakingsbezoek georganiseerd. En of het nou kwam omdat Aladin allang al in de gaten had wat er aan de hand was en of de stress van zowel de oude als de beoogde eigenaar nu van invloed was op Aladins' gedrag, we weten het niet, maar in ieder geval was er geen sprake van liefde op het eerste gezicht tussen Aladin en het bezoek. Jammer, maar het moet natuurlijk wel een beetje klikken tussen mens en hond. (En wie zich nu afvraagt wat er met het bezoek gebeurde: die heeft intussen zelfs twee honden van ons die prima bij haar passen!). De tweede beller viel om en andere reden af en er begon weer een nieuwe ronde wachten.

Maar toen keerde het tij. Er meldde zich een jong stel, met afghanenervaring-van-huis-uit. Zij hadden wel zin in Aladin, die verdacht veel op de hond van de (schoon)ouders leek. Na wat heen- en weer gemail werd op een koude maar zonnige zaterdagmiddag een kennismakingbezoek afgelegd. Om het stressniveau wat terug te dringen werd afgesproken op het terrein van een hondenschool in plaats van thuis. Dat leek voor Aladin in ieder geval goed te werken. Er werd gewandeld, er werd met een balletje en zelf een touw met een sliert namaakworstjes gegooid en Aladin vond het allemaal prachtig.

Het jonge stel ging in verband met de whippet waar ze op pasten zonder Aladin naar huis en voor de oude eigenaren brak nu ongetwijfeld de moeilijkste week van het laatste jaar aan. Weten dat je hond de volgende zaterdag naar zijn nieuwe eigenaren gaat, is iets wat wij niemand toewensen. En om het afscheid niet nog moeilijker te maakten haalden we de volgende zaterdag Aladin op en brachten hem naar zijn nieuwe adres.

Een lift kende hij duidelijk niet en hij leek ook wel een tikje hoogtevrees te hebben –een glaspartij op de 19^e verdieping met een enorm uitzicht was hij niet gewend. Gelukkig zag hij al snel een hond op de weg door de velden lopen. Dan wordt alles meteen veel minder eng. Daarna ging

hij zoals een rechtgeaarde afghaan alle kamers in het huis bekijken, in de kasten kijken en overal aan snuffelen, om daarna op de bank te klimmen alsof dat de gewoonste zaak van de wereld was.

Eergisteren kwam een mail met daarin de zinsnede "Inmiddels is Aladin 2 weken bij ons, al voelt het voor ons veel langer. Hij hoort er helemaal bij en we zijn onwijs gek op hem."Nou, u snap het al: hij mag blijven!

We wensen alle betrokkenen bij deze herplaatsing, de oude en de nieuwe eigenaren veel succes met hun beider beslissing. En Aladin, of eigenlijk Ghandor, doe je wel even je best? Niet zo blaffen als er bezoek komt.